

Pohod la Sybir

Vasile Alecsandri

Sub cer de plumb întunecos,
Pe câmp plin de zăpadă
Se trăgănează-ncet pe jos
O jalnică grămadă
De oameni triști și înghețați,
Cu lanțuri ferecați.

Sărmani! de șase luni acum
Ei merg fără-ncetare
Pe-un larg pustiu ce n-are drum,
Nici adăpost, nici zare.
Din când în când un ostenit
Mort cade, părăsit!

E lung cel șir de osândiți!
Pe vânăta lor față
Neconținut sunt palmuiți
De-un crivăț plin de gheață,
Și pe-al lor trup de sânge ud
Des cade biciul crud.

În urma lor și pe-mprejur
Cazaci, bașkiri sălbatici,
Cu sulite lungi, cu ochi de ciur
Alerg pe cai zburdatici,
Și-n zarea sură stă urlând,
Urlând lupul flămând.

Dar unde merge-acest popor
Ce nu mai are-n lume
Nici o sperare-n viitor,
Nici patrie, nici nume?
Se duce, șters dintre cei vii,
Să moară prin pustii.

Palid convoi, pierdut, uitat,
Coloană funerară,
Ea poartă-n frunte un stigmat...
Amorul sfânt de țară!
O! sfânt, sublim, ceresc amor,
Câți pentru tine mor!

Ah! câți martiri pentr-un cuvânt,

Un dor de libertate,
Cu zile mers-au la mormânt
Prin răzbunări turbate!
Câți au format grozavul șir,
Pohodul la Sybir!

Acum coloana s-a oprit
Sub crivățul de noapte.
Din sânu-i rece, amorțit,
Ies dureroase șoapte.
Toți se înșiră-acum în rând,
Gemând și tremurând.

Un comandant, aprig călău,
I-adună ca pe-o turmă
Și-nseamnă chiar pe biciul său
Câți au căzut în urmă;
Apoi în vânt cu aspru glas
Dă ordin de popas.

Convoiul întreg, nedezipit,
Îngenunchind se lasă
Pe câmpul alb și troienit,
Sub negura geroasă,
Și stă grămadă la un loc,
Făr-adăpost, nici foc.

Cu pieptul pe omăt lungiți,
Sărmani! adorm îndată,
Visând de câmpii înfloriți,
De țara depărtată,
Și pieptul lor plin de amar
Se bate tot mai rar.

Unul prin vis vede plângând
O mamă-mbătrânită.
Altul se-ngâna dezmierzând
Soția lui iubită,
Și toți pe sub genele lor
Au lacrimi de dor.

Ei dorm adânc! ș-al nopții vânt
Cu șuier viscoleşte;
Ei dorm adânc; și pe pământ
Mereu troianul crește,
Și stelele, privind la ei,
Plâng lacrimi de scânteii.

Treptat, omățul spulberat
Se-ntinde ca o mare,
Și crește, și sub el, treptat,
Convoiul întreg dispăre,
Și-n zori tot câmpu-i învelit
C-un giulgi nemărginit.

Au fost! acum ei unde sânt?
Un cârd de vulturi zboară
Pe sus c-un repede avânt
Și iute se coboară,
Iar dintre brazi vine urlând,
Urlând lupul flămând!